

Hoofdstuk 24

Lieve kleinkinderen,

Jaren geleden, toen wij nog in Oosterzee woonden, aan de rand van het Tjeukemeer, zei eens een heel sympathieke vader tegen mij: 'Meester, ik verwen mijn kinderen zoveel als ik maar kan.'

Toen ik hem een beetje 'vreemd' aankeek, zei hij: 'Maar ik bederf ze niet!' Dat vond ik heel mooi gezegd.

Natuurlijk mogen, ja moeten papa's en mama's hun kinderen zoveel mogelijk verwennen, maar zij moeten hun kinderen wel opvoeden. Hen niet overal hun zin in geven. Kinderen moeten leren wat wel en wat niet mag. Van jongs af aan moeten kinderen vooral leren dat ze respect moeten hebben voor zijn of haar medemens en dat ze niet altijd alles zo maar kunnen en mogen zeggen.

Volledige vrijheid van meningsuiting? Ja, maar je moet je wel aan bepaalde wetten houden, anders ontstaat er een grote wetteloosheid, waar niemand meer blij mee is en waarin ook niemand gelukkig is.

Rekening houden met de ander, respect hebben voor het geloof van de ander. Wordt een mens gelukkig wanneer hij of zij de spot drijft met het geloof van zijn of haar medemens? Volgens mij niet, want als je een ander in het diepst van zijn of haar ziel kwetst, dan word jezelf bang voor de gevolgen daarvan. Wat gaat die ander jou aandoen? Uit angst daarvoor voel je jezelf ook niet meer vrij en gelukkig.

Wat gaat die andere door mij gekwetste persoon mij aandoen?

Hoofdstuk 24 - De dromer - Genesis 37 : 1 – 12

Ook na de dood van zijn vader Izaäk bleef Jacob wonen in de vlakte van Hebron. Daar, in de wildernis tussen de kalkrotsen hoedden de zonen van Jacob de kuddes schapen en geiten van hun vader.

Soms zwierven ze kilometers ver van huis en wanneer er te weinig water voor de schapen en geiten was gingen ze zelfs helemaal naar Sichem. Ook daar hadden ze een vaste woonplek op het stuk land dat hun vader Jacob lang geleden gekocht had.

In alle vrede en rust woonde de hele familie dichtbij de stad Hebron. En Jacob zou gelukkig geweest zijn, als hij niet elke dag het knagende verdriet had gevoeld van zijn veel te jong overleden lievelingsvrouw Rachel.

En daar waren ook zijn zorgen over zijn zonen die vaak het verkeerde pad opgingen. Ook wist Jacob van de haat van zijn zonen tegen zijn lievelingszoon Jozef. Hoe lang zou dat goed gaan?

Het was al begonnen toen Rachel nog leefde en zij in Sichem woonden. Vaak leek het alsof de oude strijd tussen de zussen Rachel en Lea doorging in hun kinderen. Vader Jacob had Jozef meer lief dan zijn andere zonen. Hij was nog maar klein toen hij al door vader Jacob voorgetrokken werd. De grote broers werden jaloers en kregen een grote hekel aan hun jongste broer Jozef.

Toen Jozef zeventien jaar was en hij met zijn grote broers met hun kuddes schapen de velden introk, werd het er niet beter op. Jozef merkte al heel snel dat zijn broers dingen deden die niet door de beugel konden. Vals waren ze en met niemand hielden ze rekening. In het begin wilden ze dat Jozef met hen meedeed, maar toen Jozef dat weigerde lieten ze hem links liggen.

Jozef begreep niet dat zijn grote broers zo gemeen konden zijn. Soms, als het te erg was wat er gebeurde, dan vertelde hij dat stiekem aan zijn vader. En wanneer de grote broers dan later van hun vader op hun kop kregen, dan werden ze nog kwader op hun broertje Jozef, **de klikspaan!**

De haat fonkelde in hun donkere ogen. Zou je hem niet eens een flink pak slaag geven, dat zoontje van Rachel met zijn eigenwijs gezicht? Het jongetje dat niet met hun kwade streken meedeed, maar hen wel zwart maakte bij hun vader! En wanneer de oude man, hun vader hen een berisping gaf, - niet dat zij dat erg vonden, je was maar één keer jong - dan stond hij daarbij en luisterde met zeven paar oren!

Het was waar: de verwende jongen Jozef voelde zich meer dan zijn grote broers. Hij kon, nee hij wilde ook niet met hen meedoen in het kwade. Jozef wist en geloofde dat God zulke kwade bezigheden verboden had. En vader Jacob was daar blij mee. Tenminste één van zijn elf zonen die God liefhad en luisterde naar Zijn geboden. Van de elf zonen liep er toch één zoon in de voetsporen van zijn vader. Dat waren er niet teveel!

Maar niet alleen omdat Jozef rekening hield met God was zijn vader Jacob wijzer met hem dan met al zijn andere zonen. Nee, Jozef was de zoon van Rachel. Steeds als hij Jozef zag moest hij aan Rachel denken, de vrouw van wie het meeste had gehouden. Van jongs af aan had hij Jozef voorgetrokken. Het was vooral vader Jacob zijn schuld dat zijn andere zoons een hekel aan Jozef hadden gekregen.

En dat werd nog erger. Op zekere dag kocht vader Jacob van een rondtrekkende koopman een prachtige mooie mantel, met wijde mouwen en schitterende kleuren. Echt iets bijzonders. Geen mantel om tijdens je werk aan te hebben.

De broers waren benieuwd wie van hen deze mantel zou krijgen. Als het eerlijk zou zijn, dachten ze, dan kreeg Ruben als oudste zoon deze mantel. Hij regelde ook altijd het werk wanneer hun vader er niet bij was.

Voor Jozef, de lievelingszoon van vader Jacob.

Maar natuurlijk, toen het zover was kreeg Jozef de mantel! Zou men hem niet....? Natuurlijk, die mantel interesseerde hen eigenlijk niet eens zo veel. Zelf konden wel een duurdere betalen, maar dit was geen manier van doen! Jozef was nog maar een groot kind en deze mantel kwam de oudste zoon toe!

De veelkleurige mantel voor Jozef...

Maar ze begrepen de achterliggende gedachte wel! Als hun vader zijn zin kreeg, dan wilde hij dat het eerstgeboorterecht Jozef toekwam: een dubbel kindsdeel. Zelf had hij erom gevochten met Ezau, zijn oudere tweelingbroer en nu wilde hij het weer de jongste geven. Maar zover was het nog niet! Zij waren er ook nog! Ze lieten niet alles over zich heenkomen. Als hun vader dat maar wist!

Was het niet mooi genoeg dat zij elke dag Jozef zagen lopen in zijn bontgekleurde mantel met zijn eigenwijze neus hoog de lucht in. Hij deed net alsof hij een prins was en de baas over al het bezit van zijn vader. Langzaam, nee niet eens langzaam meer werd hun haat naar Jozef toe steeds en steeds groter.

Jozef zelf wist het niet. Hij had niet door dat zijn broers allemaal een hekel aan hem hadden. Het hoorde toch zo dat zijn vader hem voortrok. Ja, zijn vader en hij waren het samen altijd eens. En zonder dat hij het besepte maakte hij het in die tijd nog veel erger.

Het gebeurde op een nacht dat Jozef een bijzondere droom kreeg. Hij was met zijn broers op het land aan het werk. Ze bonden het gemaaide koren bij elkaar in bossen. Opeens ging de bos koren van Jozef rechtop staan en kwamen de bossen van zijn broers om hem heen staan en maakten een diepe buiging voor de bos koren van Jozef.

De volgende ochtend vertelde Jozef heel enthousiast zijn droom aan zijn broers. Daar hadden ze recht op, want zijn droom ging ook over hen. De gedachte dat het gevaarlijk was om zulke dromen aan zijn broers te vertellen kwam niet eens in hem op.

Een mens kan er toch niets aan doen wat hij droomt? Om de meeste dromen lachte je en je wist dat ze niet waar waren. Maar een droom zoals deze? Dan wist je dat die van God kwam. Eens zouden zijn broers bij hem komen en voor hem buigen. Een klein kind kon dat zelfs begrijpen!

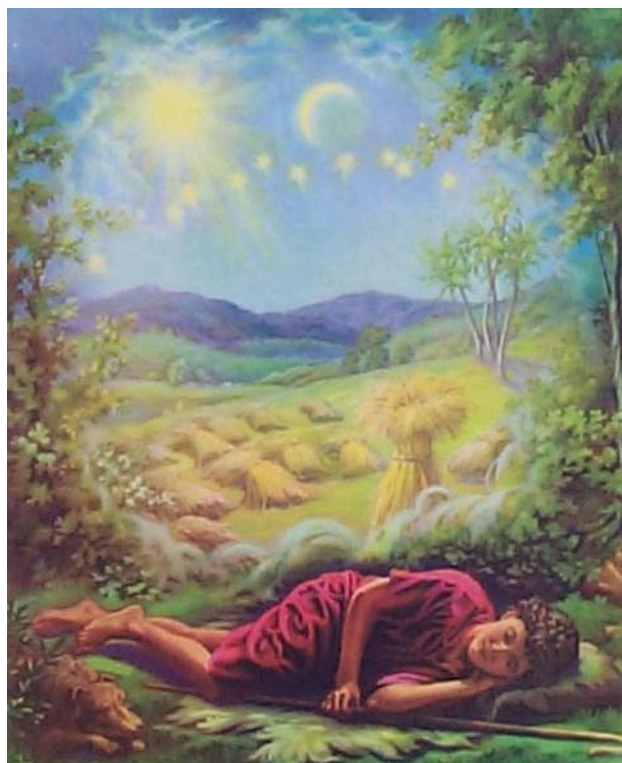

Geloofde hij nu echt dat zij eens als slaven voor hem zouden buigen....

Toen de broers deze droom van Jozef hoorden ergerden zij zich mateloos. Dat kreeg je van zo'n door en door verwend jongen. Wat een ijdele puber met zijn grootheidswaanzin! Geloofde hij het zelf dat hij eens over hen zou heersen? Dat zij als slaven voor hem zouden buigen? Zo zie je maar weer wat er terecht komt van een jongen die van baby af aan, zo gruwelijk verwend wordt door zijn oude vader. **Voort Jozef buigen? Nooit van zijn leven!**

Vader Jacob ergerde zich niet toen Jozef hem van zijn 'mooie droom' vertelde. Hij wilde zelfs graag geloven dat deze droom van God kwam. Hoe lang was het geleden dat zijn moeder Rebekka een Godswoord gekregen had? *'De oudste zal de jongste dienen'*. Dat woord was uitgekomen. Zou dat weer gebeuren en nu met deze zoon van hem en zijn lievelingsvrouw Rachel? Voor Jozef zou dat niet gemakkelijk worden. Er zou veel ruzie door ontstaan, heel veel strijd. Hij had in het verleden slechts één broer gehad die hem haatte, maar Jozef had er tien. Maar, wanneer dit Gods bedoeling was dan had een mens maar te luisteren.

Een poosje later droomde Jozef opnieuw en vertelde zijn droom aan zijn vader en halfbroers. Deze keer waren het de zon, de maan en tien sterren die voor hem bogen. Jacob zag hoe zijn zonen vals in hun lange, ruige baarden lachten. Het was het beste dat hij er iets van zei. Anders zouden er misschien ongelukken gebeuren. Maar ook voor Jacob ging deze droom te ver. 'Mijn zoon,' zei hij verwijtend, 'wat is dat voor een droom! Je denkt toch niet dat je moeder, je broers en ook ik voor jou zullen buigen?'

De dromen van Jozef.

Toen Jacob later alleen was moest hij toch steeds weer denken aan deze bijzondere droom van Jozef. Was dit toch een voorspellende droom van God? Met niemand wilde hij hierover praten, vooral niet om zijn grote zonen. Maar hij moest deze droom wel onthouden....

Enige tijd later gingen ze op reis naar Bethel, waar onderweg zijn vrouw Rachel stierf. Dat was op de dag dat haar tweede zoon Benjamin geboren werd. Jacob dacht niet meer aan de jaloezie van zijn andere zonen, de halfbroers van Jozef en Benjamin. Hij had alleen nog maar verdriet om Rachel. Was het een wonder dat hij nog meer van Jozef ging houden? Als hij hem zag lopen in zijn prachtige bontgekleurde mantel, dan was het net alsof hij Rachel op zich toe zag komen lopen, op die dag dat hij haar voor de eerste keer zag. Ja, dat was lang geleden, daar bij die waterput. Hij was direct smoorverliefd op haar geworden. En geen dag had hij daar spijt van gehad.

Jacob en Rachel, liefde op het eerste gezicht.

Toen Jozef kort daarna bij hem weggenomen werd kwam die klap des te harder aan.